

Sygn. akt I C 1291/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2015 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Daria Ratymirska

Protokolant Daria Paliwoda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 października 2015 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa (...) S.A. w L.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę kwoty 3.472,45 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz strony powodowej (...) S.A. w L. kwotę 3.472,45 zł (trzy tysiące czterysta siedemdziesiąt dwa złote 45/100) z odsetkami ustawowymi od dnia 24 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w dalszej części;

III. nakazuje uiścić stronie pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 1.007,10 zł, tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa na wynagrodzenie biegłego;

IV. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 791 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu.

I C 1291/14

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. w L. wniósł pozew przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę kwoty 3472,45 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 14.02.2012r. do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania. W uzasadnieniu podał, że w dniu 14.02.2012r. w wyniku zdarzenia drogowego doszło do uszkodzenia samochodu marki V. (...) nr rej. (...), stanowiącego własność poszkodowanej A. P.. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność, z tytułu zawarcia ze sprawcą, umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwana wypłaciła poszkodowanej kwotę 3107,42 zł, tytułem odszkodowania. Według prywatnej opinii, sporządzonej na zlecenie właściciela pojazdu, wysokość szkody wynosi natomiast 6579,87 zł. W dniu 11.02.2014r. poszkodowana zbyła swoją wierzytelność z tytułu odszkodowania na rzecz K. D., a ten następnie, w dniu 3.03.2014r. – na rzecz strony powodowej, która domaga się niniejszym pozwem zapłaty dalszego odszkodowania, stanowiącego różnicę między rzeczywistym kosztem naprawy pojazdu, a kwotą dotychczas wypłaconą przez pozwanego.

W odpowiedzi na pozew z dnia 17.09.2014r. (k-147), strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa, zarzuciła, że ustalenie kosztów naprawy samochodu powinno nastąpić według kosztów części nieoryginalnych oraz z zastosowaniem stawek za naprawę przez warsztaty nieautoryzowane. Pozwany podniósł, że pojazd był wcześniej uszkodzony, dlatego koszty naprawy powinny być wyliczone wg cen zamienników (k-252). Podniósł nadto zarzut co

do terminu, od którego należy liczyć odsetki, zarzucając, że powód skonkretyzował żądanie dopiero w piśmie z dnia 20.03.2014r., doręczonym w dniu 24.03.2014r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Koszt naprawy przedmiotowego pojazdu, uszkodzonego w wyniku wypadku z dnia 14.01.2012r., przy użyciu części oryginalnych i przy zastosowaniu średnich stawek za roboczo-godzinę występujących na rynku lokalnym, wynosi 6579,87 zł. Natomiast przy użyciu części oryginalnych i zamienników, koszt naprawy wynosi 3699,54 zł. Pojazd mógł być naprawiony przy użyciu części niesygnowanych logo producenta o jakości nieodbiegającej od jakości części oryginalnych (symbol (...)).

Dowód: opinia biegłego sądowego J. Z. (1) (k-235 i nast.).

Sąd zważył, co następuje:

Kwestia odpowiedzialności pozwanej za skutki wypadku powoda nie była sporna. Poza sporem było również, że dotychczas pozwana wypłaciła na rzecz poprzednika prawnego powoda kwotę 3107,42 zł, tytułem odszkodowania za szkodę, powstałą w pojeździe V. (...), na skutek wypadku z dnia 14.01.2012r. Poza sporem było, że wypadek miał miejsce w okresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, na podstawie umowy zawartej ze stroną pozwaną.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. D z.U.2013.392 ze zm.), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Zgodnie z art. 822 k.c., przedmiotem umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest przejęcie przez zakład ubezpieczeń odpowiedzialności za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiadałby ubezpieczający. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 powołanej ustawy). Zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego.

Strona pozwana, odpowiedzialna za szkodę, zobowiązana jest zwrócić powodowi (następcy prawnemu poszkodowanego) wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu uszkodzonego pojazdu. Przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu do takiego stanu używalności i jakości, jaki istniał przed wypadkiem. Jeżeli wymaga to użycia nowych części i materiałów, wydatki poniesione z tego tytułu powinny być uznane jako koszty naprawienia szkody. Odszkodowanie obejmuje koszty zakupu niezbędnych nowych części i innych materiałów pod warunkiem ich konieczności i niezbędności pod względem technicznym, bezpieczeństwa oraz estetyki i trwałości części zamiennych (por. postanowienie SN z dnia 24.02.2006r., III CZP 91/05, LEX nr 180669). O przywróceniu do stanu poprzedniego można mówić, gdy stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem odpowiada stanowi samochodu sprzed wypadku, biorąc pod uwagę zarówno stan techniczny, jak i trwałość i wygląd wsteczny (por. wyrok SN z dnia 3.02.1971r., III CRN 450/70, OSNC 1971/11/205; wyrok SN z dnia 5.11.1980r., III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186). Odszkodowanie obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki. Wysokość szkody w pojeździe powoda ustalono w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej J. Z.(k-236). Koszt naprawy przedmiotowego pojazdu, uszkodzonego w wyniku wypadku z dnia 14.01.2012r., przy użyciu części

oryginalnych i przy zastosowaniu średnich stawek za roboczogodzinę występujących na rynku lokalnym, wynosi 6.579,87 zł, zgodnie z prywatną opinią, sporządzoną na zlecenie poszkodowanej. Natomiast przy użyciu części oryginalnych i zamienników, koszt naprawy wynosi 3.699,54 zł, zgodnie z wyceną, sporządzoną w postępowaniu likwidacyjnym na zlecenie pozwanej (...). Pojazd mógł być przy tym naprawiony przy użyciu części niesygnowanych logo producenta, o jakości nieodbiegającej od jakości części oryginalnych (symbol (...)). Sąd zarazem podzielił stanowisko powoda, że gwarancją doprowadzenia pojazdu do stanu sprzed wypadku jest dokonanie naprawy zgodnie z technologią naprawczą producenta pojazdu, a więc z użyciem oryginalnych części zamiennych. Nie można bowiem wymagać, jak podkreślił powód, aby poszkodowany miał zadowolony się częściami używanymi czy zamiennikami, jeżeli przed zdarzeniem w jego pojeździe nie były montowane części nieoryginalne. Ciężar udowodnienia faktu, że w przedmiotowym pojeździe były wcześniej montowane części nieoryginalne, spoczywał na pozwanej (art. 6 kc). Pozwany faktu tego nie udowodnił. W postępowaniu likwidacyjnym, podczas oględzin samochodu po wypadku, pozwany nie ustalił dokładnie stanu technicznego samochodu, grubości lakieru, ewentualnych wcześniejszych napraw i ich zakresu. W konsekwencji, biegły nie stwierdził, czy w przedmiotowym samochodzie były uprzednio zamontowane części oryginalne, czy zamienniki. Twierdzenia pozwanej, że pojazd był wcześniej mocno uszkodzony (k-252), dlatego koszty naprawy powinny być wyliczone według cen zamienników - pozostały gołosłowne. Zatem, zgodnie ze stanowiskiem powoda, brak było podstaw, które uzasadniałyby obowiązek dokonania naprawy przy użyciu części innych, niż oryginalne. Sąd zarazem podzielił stanowisko Sądu Najwyższego, zawarte w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012r. (III CZP 80/11), zgodnie z którym „zakład ubezpieczeń zobowiązany jest, na żądanie poszkodowanego, do wypłaty, w ramach odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów, służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi“. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2002 r. (sygn. akt I CKN 1466/99, OSNC 2003, nr 5, poz. 64) stwierdzono zarazem, że co do zasady nabywający autoryzowane części samochodowe potrzebne do naprawy uszkodzonego w wypadku pojazdu, nie ma obowiązku poszukiwać sprzedawcy, oferującego je najtaniej.

Ustalono zatem, że na skutek wypadku z dnia 14.01.2012r. w przedmiotowym samochodzie powstała szkoda w wysokości 6579,87 zł. Jest to kwota, za jaką jest możliwe doprowadzenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia. Oznacza to, że pozwany Zakład w sposób nieprawidłowy dokonał oszacowania szkody, zaniżając jej wartość w sposób znaczący. Wobec niewykazania przez pozwanej, że w pojeździe tym wcześniej były montowane tzw. zamienniki (części inne niż oryginalne), należało uznać, że kosztorys naprawy, wykonany na zlecenie pozwanej, na kwotę 3579,87 zł nie pozwalał na wykonanie naprawy w sposób zgodny z technologią producenta i przywrócenie pojazdowi walorów w zakresie bezpieczeństwa, estetyki i komfortu jazdy.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 436 § 1 kc w zw. z art. 435 § 1 kc i art. 361 § 1 i 2 kc, art. 363 § 1 i 2 kc w zw. z art. 822 § 1 i 2 kc w zw. z art. 509 § 1 i 2 kc, zasądzono od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3472,45 zł, tytułem odszkodowania, którego wysokość ustalono w oparciu o w.w. opinię biegłego, przy uwzględnieniu kosztów i zakresu koniecznej naprawy, z pomniejszeniem o kwotę już wypłaconą przez pozwaną z tego tytułu (6579,87 – 3107,42 = 3472,45).

Odsetki ustawowe zasądzono od dnia 24.04.2014r., mając na uwadze, że powód skonkretyzował żądanie zapłaty dopiero w piśmie z dnia 20.03.2014r., doręczonym stronie pozwanej w dniu 24.03.2014r. Od tej chwili – tj. od wezwania do zapłaty konkretnego roszczenia określonego kwotowo - należy liczyć ustawowy 30-dniowy termin do spełnienia świadczenia odszkodowawczego (art. 481§1 i 2 kc w zw. z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK i art. 817§1 kc). Zgodnie z zarzutem pozwanej, powód nie wykazał innej (wcześniejszej) daty, od której należało liczyć termin na spełnienie świadczenia (art. 6 kc). Dlatego dalej idące żądanie zasądzenia odsetek podlegało oddaleniu.

Orzeczenie o kosztach oparto na przepisie art. 100 zd. 2 kpc w zw. z art. 98 § 1 i 3 kpc, przyjmując, że powód uległ tylko co do nieznaczącej części swojego żądania. Stronę pozwaną obciążono obowiązkiem zwrotu kosztów procesu, poniesionych przez powoda, w skład których wchodzi: opłata od pozwu (174 zł), wynagrodzenie pełnomocnika,

będącego radcą prawnym (600 zł) i opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł). Jednocześnie na pozwanej, jako przegrywającej sprawę, spoczywa obowiązek pokrycia wydatków, poniesionych w postępowaniu tymczasowo przez Skarb Państwa na wynagrodzenie biegłego (1007,10 zł, k-247). Orzeczenie w pkt III wyroku oparto na przepisach art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. 2010r., Nr 90, poz.1398). w zw. z art. 100 kpc i 98§ 1 kpc.